

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: P. K., narozený X,
bytem X,

proti

žalovanému: Generální ředitelství cel,
se sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2022, č. j. 2365-2/2022-900000-316,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Plzeňský kraj ze dne 21. 10. 2021 čj. 125724-15/2021-600000-12, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 zákona č. 13/1997v Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta 2500,-Kč a náhrada nákladů řízení 1000,- Kč.

2. Žalobce v žalobě tvrdil, že žalovaný neprokázal, že by se přestupku dopustil právě v místech, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Neexistují důkazy, že by po celou dobu řídil. Dále podle žalobce žalovaný neprokázal, že by pozemní komunikace byla v místě, kde na ni najížděl, označena jako zpoplatněná komunikace. Žalovaný pochybil, pokud neprovedl navržené důkazy, zejména důkaz výpovědi paní Š. k prokázání, že jsem neřídil v celém úseku, a dále k prokázání tvrzení, že v momentě nájezdu na dálnici byla umístěna dodatková tabulka "bez poplatku", jakož i důkaz ohledáním místa. Konečně žalovaný nesprávně posoudil právní otázku legality zjištění, měl provést navržený důkaz smlouvou.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že žalobce v doplnění odvolání uvedl, že „řídil až od benzinové čerpací stanice Shell, umístěné na km 123,0“, neboť do té doby řídila přítelkyně žalobce. Žalovaný v této souvislosti poukazuje rovněž na ujetou vzdálenost mezi mýtnou branou a místem zastavení vozidla řízeného žalobcem a dobou potřebnou k ujetí této vzdálenosti. Konkrétně se jedná o cca 25 km (počítáno od 118,42 km až ke 144. km), kdy v čase 01:27:31 hod. zaznamenal systém Argos projetí předmětného vozidla mýtnou branou a již v čase 01:35 hod. došlo k zastavení předmětného vozidla (v tu dobu prokazatelně řízeného žalobcem) v prostoru odpočívky Sv. Kateřina na 144. km dálnice D5 hlídkou Policie ČR. Doba potřebná k ujetí této vzdálenosti tedy činila cca 8 minut. Žalovaný konstatuje, že k ujetí takovéto vzdálenosti za velmi krátký časový úsek, je zapotřebí vyvinutí vysoké rychlosti (v průměru cca 187 km/h). Žalovaný je přesvědčen, že ujetí vzdálenosti 25 km za 8 minut nelze dosáhnout maximální povolenou rychlostí 130 km/h. Vezme-li žalovaný v úvahu, že během této doby mělo dojít dle vyjádření žalobce současně k odbočení vozidla z dálnice na čerpací stanici Shell (123. km), k zastavení vozidla a výměně řidiče, je tato varianta s ohledem na maximální povolenou rychlost krajně nepravděpodobná. Správní orgán je ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v nezbytném rozsahu. Meritem projednávané věci bylo posouzení, zda žalobce, jakožto řidič vozidla, ztotožněný hlídkou PČR na základě předložených dokladů, naplnil veškeré znaky projednávaného přestupku. Mezi znaky projednávaného přestupku nepatří vzdálenost ujetá po zpoplatněné pozemní komunikaci. Nadto ujetá vzdálenost po zpoplatněné pozemní komunikaci nebyla hodnocena ani jako přitěžující okolnost.
4. Žalobce v doplnění odvolání uvedl, že „na dálnici jsme najížděli na km 41, kde je však na nájezdu umístěna dopravní značka „dálnice“ s dodatkovou tabulkou „bez poplatku“. Žalovaný předně podotýká, že podmínky zpoplatnění pozemní komunikace v místě provedení nájezdu na tuto pozemní komunikaci oproti podmínkám v místě detekování vozidla řízeného žalobcem a následného zastavení tohoto vozidla hlídkou PČR, jsou v rámci posouzení odpovědnosti žalobce za spáchaný přestupek zcela irelevantní. Žalovaný je toho názoru, že je nezbytné se zabývat toliko úsekem mezi detekováním vozidla systémem Argos, tj. mezi 118,42 km a zastavením vozidla hlídkou PČR, tj. 144. km dálnice D5. Nicméně žalovaný přistoupil v napadeném rozhodnutí k posouzení i této námitky, jelikož ji lze prokazatelně ověřit prostřednictvím vyhlášky č. 480/2020 Sb., o užívání pozemních komunikací zpoplatněných časovým poplatkem, v rozhodném znění (dále jen „vyhláška č. 480/2020 Sb.“), aniž by bylo nutné provádět důkaz ohledáním místa. Předmětem úpravy této vyhlášky je dle § 1 písm. b) stanovení pozemních komunikací, jejichž užití podléhá časovému poplatku. Zmínil-li žalobce nájezd na 41. km (exit 41) dálnice D5, jedná se o nájezd u obce Cerhovice. Dle přílohy vyhlášky č. 480/2020 Sb. platí, že předmětná dálnice D5 je zpoplatněna mimo jiné též v úseku mezi exity 22 - 67 (Beroun-západ-Ejpovice). Žalovaný bez jakýchkoliv pochybností tímto považuje za zcela

prokázané, že dálnice D5 je, resp. byla v místě exitu 41 zpoplatněna časovým zpoplatněním.

5. Žalovaný je přesvědčen, že důkaz svědeckou výpovědí přítelkyně žalobce paní V. Š., důkaz ohledáním místa nájezdu předmětného vozidla na dálnici D5 a důkaz smlouvou uzavřenou mezi Ministerstvem dopravy ČR a společnostmi SkyToll, a.s. a CzechToll s.r.o. jsou důkazy účelové, s cílem jednak oddálit posouzení merita věci, a jednak odklonit primárně posuzované otázky. Žalovaný má za to, že pakliže by přistoupil na provedení těchto důkazů, neúměrně by tím zatížil řízení, které by již popíralo požadavek hospodárnosti a procesní ekonomie a současně by tímto v zásadě posuzoval skutečnosti, které byly v průběhu řízení již postaveny najisto. Z oznámení přestupku ze dne 5.7.2021, č. j. KRPP-81941/PŘ-2021-030041-PD ani není patrné, že by paní V. Š. byla v době zastavení vozidla hlídkou PČR řízeného žalobcem přítomna tomuto zásahu. Ze svědecké výpovědi prap. V. J. kromě toho vyplývá, že žalobce po zastavení vozidla hlídkou PČR ani nerozporoval čas kontroly, tj. de facto ani vzdálenost ujetého úseku. S přihlédnutím k tomu, že žalobce navrhl provést důkaz výpovědí paní V. Š. až v průběhu odvolacího řízení (učiněno v doplnění odvolání), přičemž do tohoto okamžiku ujetou vzdálenost po zpoplatněné pozemní komunikaci nerozporoval (s časem provedení kontroly výslovně souhlasil), rozhodl se žalovaný nevyhovět jeho návrhu, když z doposud shromážděného spisového materiálu neměl o vzdálenosti užitého úseku zpoplatněné pozemní komunikace důvodné pochybnosti.
6. Žalobce ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí doručeným celnímu úřadu dne 10. 9. 2021 vyvodil závěry o tom, že „konsorcium těchto společností SkyToll, a.s. a CzechToll s.r.o. je finančně odměňováno za každé oznámení vozidla, které projede pod kamerou, aniž by mělo uhrazeno poplatek“. Žalobce dle žalovaného pouze argumentuje ničím nepodloženými tvrzeními, která ani není, pakliže by provedl dokazování předmětnou smlouvou, žalovaný oprávněn posoudit v rámci řízení o projednávaném přestupku.
7. Žalobu soud neshledal důvodnou.
8. Z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalobními námitkami zabýval již žalovaný v rámci odvolacího řízení. Soud se se způsobem vypořádáním těchto námitek i se závěry žalovaného ztotožňuje.
9. Žalobce ve správním řízení tvrdil, že existuje smlouva, uzavřená s konsorciem Skytoll & Czechtoll, která obsahuje ve své příloze položku ceníku, spočívající ve vyhotovení fotografie a oznámení věci v informačním systému, využívaném policií, tudíž je podle žalobce tato smlouva důkazem, že uvedená společnost je finančně motivována na zjišťování přestupků. Tuto smlouvu však žalobce nepředložil. Správní orgán prvního stupně naopak opatřil smlouvu Státního fondu dopravní infrastruktury uzavřenou se společností CENDIS, o provozování systému EDAZ (tj. elektronické dálniční známky), vč. Dodatků smlouvy a ceníku služeb.
10. Žalovaný k tomuto v napadeném rozhodnutí uvedl, že výhradním účelem smlouvy míněné odvolatelem je zajistit řádný a nepřetržitý výběr mytného na zpoplatněných pozemních komunikacích prostřednictvím systému elektronického výběru mytného, nikoli však výběr časového poplatku v souvislosti s užitím zpoplatněných pozemních komunikací. Dle § 21a odst. 1 zákona o pozemních komunikacích platí, že „výběr časového poplatku zajišťuje Státní fond dopravní infrastruktury“. „Státní fond dopravní infrastruktury může veřejnoprávní smlouvou pověřit výběrem časového poplatku a činnostmi podle odstavců 4

a 5 třetí osobu.“ Veškeré příjmy z časového zpoplatnění plynou ve smyslu výše uvedeného právě SFDI. V kompetenci SFDI je prostřednictvím veřejnoprávní smlouvy pověřit výběrem časového poplatku a správou evidence vozidel v systému časového zpoplatnění třetí osobu. Za tímto účelem SFDI na základě smlouvy SFDI pověřil společnost CENDIS, s. p. návrhem, vývojem, implementací a správou EDAZ. Na základě shora uvedeného celní úřad doplnil dokazování smlouvou SFDI, namísto smlouvy míněné odvolatelem, aby především odvolateli objasnil roli SFDI v rámci časového zpoplatnění a vztah mezi SFDI a společností CENDIS, s. p. Tvrzení odvolatele týkající se ničím nepodložené nezákonnosti participace soukromoprávního subjektu, tj. společnosti SkyToll, a.s. a CzechToll s.r.o., na každém zjištěném přestupku, je z pohledu prokázání spáchání projednávaného přestupku, irelevantní. Odvolací orgán konstatuje, že není oprávněn posuzovat ujednání veřejnoprávních smluv. Z tohoto důvodu se odvolacímu orgánu jeví jako nadbytečné doplnění dokazování smlouvou navrženou odvolatelem. Pakliže součástí zákona o pozemních komunikacích je projednáváný přestupek, je povinností příslušného správního orgánu (v tomto případě celní úřad) v případě oznámení přestupku (k čemuž nepochybně došlo) prokázat, zda obviněný skutečně naplnil veškeré znaky skutkové podstaty přestupku či nikoli. Nadto odvolací orgán uvádí, že hlavním účelem systému Argos, hojně využívaným PČR a využitým i v projednávané věci, je detekování registračních značek vozidel a následné určení, zda má vozidlo uhrazen časový poplatek či nikoli. Odvolací orgán tímto odmítá námitku odvolatele, že přestupek byl zjištěn nezákonně, když ke zjištění takřka rutinního přestupku byly využity prostředky běžně využívané PČR v řadě dalších případů.

11. Na základě tohoto odůvodnění napadeného rozhodnutí soud konstatuje, že neshledal důvodnou žalobní námitku nelegality zjištění přestupku, ani námitku, že správní orgán měl provést důkaz smlouvou. Tato námitka je formulována velmi obecně, soud dovodil, že se vztahuje k výše popsanému tvrzení žalobce ve správním řízení, že soukromoprávní subjekt participuje finančně na zjištěných přestupcích. Toto tvrzení žalobce však nebylo nijak prokázáno, z výše shrnutého odůvodnění napadeného rozhodnutí nadto vyplývá, že žalobce poukázal na smluvní vztah, který se týká zcela jiné věci – mýtného, nikoli dálničních známek, tudíž se soud ztotožnil se žalovaným v tom, že provádět žalobcem navrženou smlouvu k důkazu je nadbytečné.
12. Tvrzení žalobce o finančním zájmu soukromoprávní společnosti na zjišťování přestupků nebylo nijak podložené, ani ze smlouvy uzavřené mezi společností CENDIS s.r.o. a Státním fondem dopravní infrastruktury ani z jejích dodatků opatřených celním úřadem také nevyplývalo, že by tato společnost měla mít finanční zájem na počtu zjištěných přestupků.
13. Kromě toho předmětem řízení o přestupku je pouze vlastní zjištění, zda se žalobce přestupku dopustil a zda o takovém zjištění nejsou důvodné pochybnosti. Toto v daném případě bylo jednoznačně splněno, neboť správní orgány opatřily dostatek důkazů o tom, že žalobce spáchal předmětný přestupek. Odvolací orgán dokonce doplnil podklady opatřené hlídkou PČR (tj. oznámení přestupku, úřední záznam o silniční kontrole a fotografie žalobce při kontrole a svědecké výpovědi zakročujících policistů M. L. a V. J.), také o sdělení SFDI o tom, že v inkriminované době bylo zaznamenáno vozidlo příslušné RZ, které nemělo zaplacenou dálniční známku, a že později na toto vozidlo byla též den zakoupena roční dálniční známka.

14. Spáchání přestupku žalobcem bylo nepochybně prokázáno zejména výpověďmi nezávislých svědků – zakročujících policistů, kteří na místě přestupku v systému Argos zaznamenali (vč. RZ vozidla), za vozidlem se rozjeli a zastavili je, ztotožnili v řidiči žalobce a oba policisté také shodně potvrdili, že si žalobce zakoupil dálniční známku až po spáchání přestupku při silniční kontrole před nimi se zdůvodněním, že to považuje za polehčující okolnost. Z toho v podstatě vyplývá, že žalobce před policisty spáchání svého přestupku nijak nepopíral. Není logické, že by takto jednal, pokud by se přestupku dopustila jeho přítelkyně, jak tvrdil.
15. Pokud jde o toto další žalobní tvrzení, že žalobce v době spáchání přestupku vůbec neřídil, ale že řídila jeho přítelkyně, soud považuje za správné a logické vysvětlení ve vyjádření žalovaného k žalobě, že při rychlosti, s jakou se zaznamenané vozidlo na dálnici pohybovalo, nebyla výměna řidiče reálně možná. Nadto za situace, kdy toto tvrzení poprvé žalobce uplatnil až v doplnění odvolání, přičemž přímo před policisty hovořil jen o polehčujících okolnostech ve vztahu ke svému (fakticky tedy takto přiznanému) přestupku, jeví se následné tvrzení žalobce, že neřídil, zcela nevěrohodným.
16. Totéž platí i ve vztahu k žalobnímu tvrzení, že žalovaný neprokázal, že by pozemní komunikace byla v místě, kde na ni najížděl, označena jako zpoplatněná komunikace. Soud neshledal tuto námitku důvodnou. Podle názoru soudu se s tímto rovněž dostatečně a správně vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, když poukázal na skutečnost, že přímo z právního předpisu vyplývá, že úsek, v němž byl žalobce zaznamenán mýtnou branou, je zpoplatněnou dálnicí a je nepodstatné, zda žalobce najel na dálnici v místě, kde je část D5 nezpoplatněná. Z toho důvodu se jeví návrh na dodatečné ohledání místa nadbytečným, nadto tímto nelze prokázat faktický stav v době spáchání přestupku.
17. Jelikož o spáchání přestupku žalobcem není na základě uvedeného žádných pochyb, soud stejně jako žalovaný považuje za nadbytečné provádět důkaz výsledkem žalobcem označené svědkyně Š.
18. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl (výrok č. I. rozsudku).
19. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 29. července 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

samosoudkyně